

RICHELLE MEAD

UPÍRSKA AKADÉMIA

KRVAVÝ SĽUB

Z LÁSKY SA ZAPRISAHALA VRAŽDIŤ...

UPÍRSKA (24) AKADÉMIA

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria Upírska akadémia

UPÍRSKA AKADEMIA

MRAZIVÝ BOZK

TIEŇOM POBOZKANÁ

UPÍRSKA
AKADÉMIA

KRVAVÝ SĽUB

RICHELLE MEAD

slovar

Copyright © 2009 by Richelle Mead

Translation © Gabriela Patkolová 2014

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2014

ISBN 978-80-556-1028-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Na pamiatku mojej starej matky,
energickej južanskej dámy a najlepšej kuchárky,
akú som kedy poznala.

RAZ, KEĎ SOM BOLA v deviatej triede, mala som napísať esej o básni. Jeden z jej veršov znel: „Ak by si nemal otvorené oči, nerozoznal by si rozdiel medzi snom a skutočnosťou.“ Vtedy som to veľmi nechápala. Koniec koncov, páčil sa mi jeden chalan z triedy a kto by už len v takej situácii venoval pozornosť literárnym analýzam? Dnes, po troch rokoch, som tú báseň chápala dokonale.

V poslednom čase sa totiž môj život začínal čoraz viac podobáť na sen. Boli dni, keď som mala dojem, že sa prebudím a zistím, že nedávne udalosti sa vlastne ani nestali. Že som určite len zakliata spiaca princezná a už čochvíľa sa tento sen – nie, nočná mora – skončí a spolu so svojim princom sa budem tešiť zo šťastného konca.

No mňa žiadny šťastný koniec nečaká, aspoň nie v dohľadnej budúcnosti. A môj princ? Tak to je veľmi dlhý príbeh. Z môjho princa sa stal upír – strigoj, ak by som mala byť konkrétna. V mojom svete žijú dva druhy upírov, no ľudia o ich existencii nevedia. Moroji sú tí dobrí, živí upíri, ktorí využívajú mágiu živlov a kvôli krvi, ktorú potrebujú, aby prežili, nezabíjajú. Strigoji sú nemŕtvi upíri, nesmrteľní a zvrátení, ktorí kvôli krvi vraždia. Moroji sa rodia, strigoji sa *robia* – nasilu či dobrovoľne sa *prebudia* – nečistým spôsobom.

A Dimitri, muž, ktorého som milovala, bol prebudený proti svojej vôli. Strigojom sa stal počas bitky, veľkej záchrannej mi-

sie, ktorej som sa tiež zúčastnila. Strigoji vtedy uniesli z mojej školy viacerých morojov a dampírov a my sme sa spolu s ostatnými podujali zachrániť ich. Dampíri sú spolu upíri a spolu ľudia. Od ľudí dostali do vienka silu a odolnosť a od morojov reflexy a zmysly. Odmalička trénujú, aby sa z nich stali strážcovia, elitní bodygardi, ktorí chránia morojov. Patrím k nim aj ja. A patril k nim aj Dimitri.

Od jeho *prebudenia* ho zvyšok nášho sveta považuje za mŕtveho. Svojím spôsobom aj je mŕtvy. Keď sa niekto stane strigojom, stratí zmysel pre dobro a predošlý spôsob života. Nezáleží na tom, či k tomu dôjde dobrovoľne, alebo nie. Aj tak sa stane zlým a krutým, presne ako ostatní strigoji. Jeho niekdajšia osobnosť sa vytratí a, pravdupovediac, jednoduchšie je predstavovať si ho v nebi či v nejakej inej forme posmrtného života než zakrádajúceho sa po nociach a číhajúceho na korisť. Lenže ja som nedokázala na Dimitriho zabudnúť, ani som nemohla akceptovať, že je nemŕtvy. Bol to muž, ktorého som milovala. Panoval medzi nami taký súlad, že len ťažko sa dalo rozoznať, kde sa ja končím a on sa začína. Moje srdce odmietalo nechať ho odísť – hoci aj bol, technicky vzaté, monštrum, ja som vedela, že je niekde tam vonku. A nezabudla som ani na náš dávny rozhovor. Obaja sme sa vtedy zhodli, že by sme boli radšej mŕtvi – skutočne mŕtvi –, než by sme mali kráčať po svete ako strigoji.

A keď som skončila s trúchlením nad jeho strateným zmyslom pre dobro, rozhodla som sa rešpektovať jeho prianie. Aj keď on sám už v nič také neveril. Musela som ho nájsť. Musela som ho zabiť a vyslobodiť jeho dušu z toho temného neprirodzeného stavu. Vedela som, že presne to by Dimitri, ktorého som milovala, chcel. Zabiť strigoja však nie je ľahké. Sú šialene rýchli a silní. Nepoznajú zľutovanie. Už som ich niekoľko zniesla zo sveta – neuveriteľný výkon na čerstvú osemnástku –,

takže som si uvedomovala, že zabiť Dimitriho bude pre mňa dosiaľ najväčšia výzva. Fyzická aj emocionálna.

Vlastne, emocionálne následky tohto rozhodnutia som pocítila takmer okamžite. Za Dimitrim som sa mohla pustiť, len po niekoľkých zásadných zmenách vo svojom živote. Nehovoriac o tom, že súboj s ním mohol veľmi ľahko dopadnúť tak, že o ten život prídem. Ešte stále som bola študentka, len pár mesiacov do maturity a prisahy, ktorá by zo mňa urobila plnohodnotnú strážkyňu. Ibaže každý deň, čo som zostávala na Akadémii sv. Vladimíra – odľahlej chránenej škole pre morojov a dampírov –, znamenal, že Dimitri tam vonku strávil ďalší deň v stave, ktorého sa hrozil. Príliš som ho milovala, aby som to dopustila. Preto som bola nútená predčasne odísť zo školy a vydať sa medzi ľudí. Opustiť svet, v ktorom som vyrástla.

Odišť znamenalo opustiť aj ďalšiu vec – teda vlastne osobu: moju najlepšiu priateľku Lissu, známu aj ako Vasilisa Dragomírová. Lissa bola morojka, posledná z kráľovského rodu Dragomírovcov. Ja som sa po maturite mala stať jej strážkyňou, ale moje rozhodnutie uloviť Dimitriho v podstate túto našu spoločnú budúcnosť zmarilo. No nemala som na výber, musela som ju opustiť.

Okrem priateľstva existovalo medzi mnou a Lissou aj veľmi nezvyčajné puto. Každý moroj sa špecializoval na mágiu jedného zo živlov – zeme, vzduchu, vody či ohňa. Až donedávna sme verili, že jestvujú len tieto štyri živly. No potom sme objavili piaty: ducha.

To bol živel, ktorý ovládala Lissa, no vzhľadom na skutočnosť, že na svete bolo iba pár ďalších používateľov ducha, takmer nič sme o ňom nevedeli. Zväčša sa zdalo, že sa viaže najmä na psychické schopnosti. Lissa bola neobyčajne dobrá v mentálnej manipulácii – schopnosti uplatniť svoju vôľu

takmer na komkoľvek. Dokázala aj liečiť, vďaka čomu sa veci medzi nami trochu zamotali. Viete, ja som v podstate zomrela spolu s jej rodinou pri autonehode. Lissa ma mimovoľne priviedla späť zo sveta mŕtvych, a tým vytvorila medzi nami psychické puto. Odvtedy som si neustále uvedomovala jej bytie a myšlienky. Vedela som, čo si myslí, a cítila som, keď sa dostala do problémov. Len nedávno sme zistili, že dokážem vidieť aj duchov a duše, ktoré ešte neopustili náš svet. Dost' ma to znepokojovalo, lebo som tú schopnosť len s námahou blokovala. To všetko boli prejavy fenoménu zvaného „tieňom pobožkaná“.

Puto tieňom pobožkanej, ktoré ma s Lissou spájalo, zo mňa robilo ideálnu voľbu na pozíciu jej strážkyne, keďže ja by som okamžite vedela, ak by jej niečo hrozilo. Zaprisahala som sa, že ju budem ochraňovať celý svoj život, lenže potom Dimitri – vysoký, nádherný, nebojácný Dimitri – všetko zmenil. Stála som pred Sophiinou voľbou: naďalej chrániť Lissu alebo oslobodiť Dimitriho dušu? Rozhodovanie medzi nimi dvoma mi zlomilo srdce, ostala po ňom len bolesť v hrudi a slzy v očiach. Rozlúčka s Lissou bola mučivá. Od škôlky sme boli najlepšie priateľky a môj odchod nás obe šokoval. Popravde, vôbec to nečakala. Vzťah s Dimitrim som pred ňou tajila. Bol mojím inštruktorom, o sedem rokov starším odo mňa, a tiež sa mal stať jej strážcom. Obaja sme sa preto snažili bojovať s tým, čo nás k sebe priťahovalo. Uvedomovali sme si, že sa musíme sústrediť najmä na Lissu, a aj to, že vzťah študentky s inštruktorom by nás dostal do riadnych problémov.

Tým, že som nemohla byť s Dimitrim – hoci som s tým aj súhlasila –, sa vo mne nahromadilo množstvo potláčaného vzdoru voči Lisse. Zrejme som si s ňou mala o tom pohovoriť a vysvetliť jej, aká som frustrovaná z toho, že je celý môj život už vopred nalinkovaný. Jednoducho sa mi zdalo nefér, že Lissa si mohla žiť, ako chcela, a milovať, koho chcela, a ja som musela

obetovať svoje šťastie, aby som zaistila jej bezpečnosť. Bola to však moja najlepšia priateľka a ja som jej nedokázala tak ublížiť. Lissa bola obzvlášť zraniteľná. Používanie ducha malo totiž škaredé následky a doháňalo ľudí do šialenstva. Svoje pocity som si teda nechávala pre seba, až kým nakoniec vo mne neexplodovali a ja som nadobro neodišla z Akadémie – a od nej.

Jeden z duchov, ktorého som vídala – Mason, kamarát, ktorého zabili strigoji –, mi prezradil, že Dimitri sa vrátil do svojej domoviny: na Sibír. Krátko nato Masonov duch našiel pokoj a opustil tento svet, takže som sa už nedozvedela, *kde* na Sibíri by Dimitri mal byť. Tak som tam vyrazila naverímboha, čeliac svetu ľudí a jazyku, ktorý som neovládala, len aby som splnila sľub, čo som dala sama sebe.

Po niekoľkých týždňoch samoty som sa konečne dostala do Petrohradu. Večne som iba hľadala, tápala, no bola som odhodlaná nájsť ho, aj keď zároveň som sa toho hrozila. Veď ak naozaj dotiahnem tento šialený plán do konca, ak sa mi skutočne podarí zabiť muža, ktorého milujem, bude to znamenať, že Dimitri navždy odíde z tohto sveta. A, úprimne povedané, neviem, či dokážem žiť vo svete, kde on už nie je.

Všetko mi to pripadalo neskutočné. Kto vie? Možno to ani nebolo skutočné. Možno sa to dialo niekomu inému. Možno som si to len predstavovala. Možno sa čoskoro zobudím a zistím, že nič z toho s Lissou a Dimitrim sa nestalo. Všetci

budeme spolu a on sa bude usmievať, objímať

ma, vravieť mi, že všetko je v poriadku.

Možno to celé je predsa len sen.

No nemala som ten pocit.

NIEKTO MA SLEDOVAL.

Aké ironické, keď vezmem do úvahy, že som posledné týždne sledovala ja iných. Aspoňže nešlo o strigoja. To by som už vedela. Nedávno sa k vedľajším prejavom tieňom pobožkanej pridala aj schopnosť vycítiť nemŕtvych – prostredníctvom návalov nevoľnosti, bohužiaľ. Aj tak som si však tento systém včasného varovania, ktorý mi poskytovalo moje telo, pochvalovala a uľavilo sa mi, že môj dnešný prenasledovateľ nie je bleskovo rýchly a obludne krutý upír. V poslednom čase som ich skántrila viac než dosť a chcela som mať aspoň jednu noc pokoj.

Tipovala som, že mojím prenasledovateľom je dampír ako ja, zrejme jeden z klubu. Lenže, pravdupovediac, táto osoba sa nezakrádala až tak nenápadne, ako by sa očakávalo od dampíra. Na chodníku v tmavých bočných uličkách, kadiaľ som šla, sa jasne ozývali kroky a raz som dokonca zazrela aj nejakú tienistú postavu. Keď som však vzala do úvahy svoje unáhlené činy v ten večer, dampír bol najpravdepodobnejším podozrivým.

Celé sa to začalo o čosi skôr v Slávikovi. Nešlo o skutočný názov toho klubu, iba o jeho preklad. Ozajstný názov predstavovalo ruské slovo, ktoré som nedokázala vysloviť. Medzi bohatými americkými morojmi, ktorí cestovali po svete, bol Slávik veľmi populárny a teraz som už chápala prečo. Nehľadiac na to, či bol deň, alebo noc, návštevníci Slávika boli vyobliekaní ako na kráľovskom bále. Celý podnik s tými svojimi slonovinovými

stenami zdobenými zlatými vyrezávanými ornamentmi a lištami vlastne dýchal atmosférou starého cárskeho Ruska. Pripomínalo mi to Zimný palác, kráľovskú rezidenciu z čias, keď Rusku vládli cári. Navštívila som ju hneď po príchode do Petrohradu.

Jas skutočných sviec v prepracovaných krištáľových lustroch osvetľoval zlaté ornamenty tak, že ešte aj v chabom svetle sa všetko zariadenie trblietalo. Vo veľkej jedálni boli stoly oddelené zástenami prikryté zamatom a nechýbala spoločenská miestnosť s barom, kde sa návštevníci stretávali. Neskôr večer sa tam zvykla rozložiť kapela a parket zabrali páriky.

Keď som pred dvoma týždňami dorazila do Petrohradu, Slávik ma vôbec nezaujímal. Namýšľala som si, že tak či tak istotne narazím na moroja, ktorý ma bude vedieť navigovať k Dimitriho rodisku. Bez akýchkoľvek ďalších záchytných bodov, kde na Sibíri by sa mohol Dimitri nachádzať, mi to prišlo ako najlepší spôsob, ako sa k nemu priblížiť. Lenže ja som nemala ani potuchy, kde presne to je, a preto som hľadala nejakého moroja, ktorý by mi pomohol. V Rusku bolo viacero dampírskych miest a komunít, ale na Sibíri boli zriedkavosťou, čo ma priviedlo k myšlienke, že miestni moroji budú Dimitriho rodisko iste poznať. Nanešťastie, ukázalo sa, že moroji žijúci medzi ľuďmi boli majstri v hre na skrývačku. Presnorila som miesta, kde sa podľa mňa zvykli zdržiavať, ale nič som nezistila. A bez nich som nemala ani odpovede.

Preto som to riskla so Slávikom, čo vôbec nebolo jednoduché. Pre osemnásťročnú babu bolo ťažké zapadnúť do jedného z najfajnejších klubov v meste. Rýchlo som však zistila, že drahé šaty a dostatočne veľké prepitné otvárajú všetky dvere. Barmani a čašníci ma už poznali, a ak si aj mysleli, že moja prítomnosť tam je čudná, nič nevraveli a ochotne mi dali stôl v kúte, ktorý som si vždy pýtala. Zrejme si mysleli, že som dcé-

ra nejakého magnáta či politika. Čo tam po pôvode – mala som prachy a to jediné ich zaujímalo.

Napriek všetkému mojich prvých pár nocí u Slávika nestálo za veľa. Síce sa tam chodila zabávať morojská smotánka, no často tam chodili aj ľudia. A spočiatku sa mi zdalo, že sú aj jedinými návštevníkmi klubu. Každou ďalšou hodinou počty hostí rástli, no škúliac pomedzi plné stoly a ľudí postávajúcich pri bare som nevidela žiadneho moroja. Za zmienku stála akurát žena s dlhými, platinovo blond vlasmi, ktorá prišla do klubu so skupinkou priateľov. Na okamih mi srdce zamrelo. Žena otočená chrbtom ku mne sa tak veľmi ponášala na Lissu, že som si najskôr pomyslela, že ma našli. A najčudnejšie na tom bolo, že som nevedela, či sa teším, alebo bojím. Áno, Lissa mi hrozne chýbala, no nechcela som, aby sa zúčastnila na tejto nebezpečnej výprave. Vtedy sa tá žena otočila. Nebola to Lissa. Nebola to dokonca ani morojka, iba človek. Môj tep sa pomaličky vrátil do normálu.

Asi pred týždňom som konečne zaznamenala prvý úspech. Neskorý obed si prišla dopriať skupinka morojok sprevádzaná dvomi strážcami – mužom a ženou, ktorí poslušne tíško sedeli, kým si ich morojky trkotali a smiali sa nad popoludňajším šampanským. Najťažšie bolo zostať neviditeľná pre strážcov. Spoznať morojov bola hračka pre každého, kto vedel, čo si má všímať: boli vyšší ako väčšina ľudí, bledší a neskutočne štíhli. A keď sa smiali, smiešne sťahovali pery, aby im nebolo vidieť očné zuby. Dampíri s ľudskými génmi sa javili ako... no, ľudia.

Presne tak ma vnímalo aj neskúsené ľudské oko. Mala som asi stosedemdesiat centimetrov, a kým morojky mali božské telá modeliek, ja som mala atletickú postavu s vyvinutým hrudníkom. Vďaka génom môjho neznámeho tureckého otca a dostatku slnečných lúčov pôsobila moja pokožka opálene, čo ladilo s dlhými, takmer čiernymi vlasmi a rovnako tmavými

očami. Lenže každý, kto vyrástol medzi morojmi, vo mne dokázal spoznať dampírku, len čo sa mi lepšie prizrel. Neviem ako – možno išlo o nejaký inštinkt, ktorý nás priťahoval k vlastnému druhu a vďaka ktorému sme vycítili zmiešanú morojскую krv.

Napriek tomu bolo životne dôležité, aby tí strážcovia vo mne videli človeka a nevnímali ma ako hrozbu. Sedela som v kúte na druhej strane miestnosti, ujedala z kaviáru a predstierala, že čítam knihu. Len pre informáciu, podľa mňa je kaviár hnusný, no zdá sa, že v Rusku ho majú všade, obzvlášť v luxusnejších podnikoch. Kaviár a boršč – druh cviklovej polievky. V Slávikovi som len výnimočne zjedla všetko, radšej som hladná utekala do McDonaldu, hoci ruský McDonald je trochu iný, než na akom som vyrastala v Amerike. Ale musela som niečo jesť.

Sledovanie tých morojok, keď sa ich strážcovia nepozerali, bolo skúškou mojich schopností. Popravde, cez deň sa nemali čoho báť, keďže strigoji nemohli na denné svetlo, ale strážcovia mali ostražitosť v povahe a ich oči neprestajne skenovali miestnosť. Ja som mala rovnaký výcvik a ich finty som poznala, takže sa mi darilo skúmať ich nepozorovane.

Tie ženy sem chodievali často, zvyčajne podvečer. Akadémia sa riadila nočným režimom, ale moroji a dampíri žijúci medzi ľuďmi často fungovali v dennom režime alebo niečo medzi tým. Chvíľu som uvažovala, že ich oslovím – či dokonca ich strážcov, no čosi ma od toho odrádzalo. Ak niekto pozná mesto, kde žijú dampíri, tak sú to morojští *muži*. Mnohí z nich navštevovali dampírske mestá v nádeji, že tam nájdu povolné dampírky. Tak som si povedala, že počkám ešte týždeň, či sa neobjavia aj nejakí chlapi. Ak nie, zistím, aké informácie mi môžu poskytnúť tieto morojky.

Konečne, dva dni dozadu, sa tu začali objavovať dvaja moroji. Prichádzali neskoro večer, keď dorazili aj skutočné párty zvieratá. Boli asi o desať rokov starší odo mňa a boli to nesku-

toční fešáci nahodení v dizajnerských sakách s hodvábnymi kravatami. Niesli sa ako mocní a dôležití ľudia a stavila by som sa, že patrili ku kráľovským – najmä vzhľadom na to, že obaja mali strážcu. Strážcovia boli všetci rovnakí. Mladí muži nahodení v sakách, aby splynuli s davom, ktorí pozorne sledovali okolie, takým tým obozretným strážcovským spôsobom.

A potom tu boli ženy – kopec žien. Tí dvaja moroji boli celí žeraví do flirtovania. Neustále vyhľadávali nové objekty svojho záujmu a balili všetko, čo malo nohy a kozy – ešte aj ľudské ženy. Domov s nimi však nikdy nešli. To bolo v našom svete prísne tabu. Moroji si od ľudí držali odstup celé stáročia. Báli sa, že by ich ľudská rasa, ktorá sa priveľmi rozmnožila a získala moc, odhalila.

To však neznamenalalo, že tí muži odchádzali domov bez spoločnosti. V istom okamihu sa tu zakaždým ukázali dampírky – každú noc iné. Mali na sebe šaty s hlbokými výstrihmi a tonu mejkapu. Veľa pili a smiali sa na všetkom, čo tí muži povedali – aj keď to zrejme vôbec nebolo vtipné. Všetky mali rozpustené vlasy, ale keď podchvíľou pohodili hlavou, bolo im vidieť krk pokrytý modrinami. Boli to krvavé štetky – dampírky, čo dovoľujú morojom napiť sa ich krvi počas sexu. To bolo ďalšie tabu – hoci sa to tajne dialo bežne.

Chcela som si odchytiť jedného z tých morojov, keď bude sám a mimo dohľadu pozorného oka strážcu, aby som ho vyspovedala. No to bolo priam nemožné. Strážcovia nenechávali svojho moroja samého ani na okamih. Dokonca som sa pokúsila sledovať ich, ale vždy, keď opustili v skupinke klub, takmer okamžite naskákali do limuzín – a nemohla som ich pešo stopovať. Bolo to frustrujúce.

Nakoniec som sa rozhodla, že ich dnes večer oslovím aj za cenu rizika, že ma strážcovia odhalia. Netušila som, či ma niekto z domova nedal hľadať, ani či ich vôbec bude zaujímať, kto som.

A možno som mala o sebe iba vysokú mienku. Bola tu predsa nepochybne aj možnosť, že nejaká odpadlíčka, čo sa vykašľala na školu a zdrhla, vlastne nikoho nezaujíma. Ale ak by ma *predsa len* niekto hľadal, moja fotografia určite kolovala medzi strážcami po celom svete. Aj keď som už mala osemnásť, niektorí by ma istotne najradšej aj násilím odlifrovali späť do Ameriky a to som nemohla pripustiť. Nie, kým nenájdem Dimitriho.

Práve keď som sa chystala podísť k tej skupinke, jedna z dam-pírok vstala od stola a prešla k baru. Strážcovia ju síce sledovali, ale boli si vedomí, že je v bezpečí, a navyše sa viac sústredili na morojov. Celý ten čas som si myslela, že najvhodnejším zdrojom informácií o meste plnom dampírov a krvavých štetiek sú morojskí muži – mohol by však jestvovať spoľahlivejší spôsob, ako zistiť, kde je to mesto, než sa spýtať *skutočnej* krvavej štetky?

Akoby nič som vstala od stola a podišla k baru, predstierajúc, že takisto túžim po drinku. Zastala som pri nej, a kým ona čakala na barmana, zboku som si ju obzerala. Mala blond vlasy a na sebe šaty posiate striebornými flitrami. Uvažovala som, či popri nich vyzerajú moje čierne saténové puzdrové šaty skôr vkusne, alebo nudne. Jej pohyby – ešte aj to, ako stála – boli ladné ako pohyby tanečnice. Barman obsluhoval niekoho iného a ja som vedela, že buď teraz, alebo nikdy. Naklonila som sa k nej.

„Hovoríte po anglicky?“

Nadskočila od prekvapenia a obrátila sa ku mne. Bola staršia, než som čakala. Vek šikovne maskovala mejkapom. Modrými očami si ma rýchlo premerala a okamžite vo mne spoznala dampírku. „Áno,“ odvetila opatrne. Ešte aj v tom jednom slove bolo cítiť silný prízvuk.

„Hľadám mesto... mesto, kde žije veľa dampírov, niekde na Sibíri. Viete, o čom hovorím? Potrebujem ho nájst.“

Opäť si ma premerala. Nedokázala som čítať v jej tvári – podľa kamenného výrazu mohla byť aj strážkyňa. Možno kedysi absolvovala výcvik.

„Nepotrebuješ,“ skonštatovala bez príkras. „Zabudni naň.“ Otočila sa a zamerala sa na barmana, ktorý niekomu pripravoval modrý koktail korunovaný čerešničkami.

Dotkla som sa jej ramena. „Musím ho nájsť. Žije tam muž...“ Ďalšie slová mi uviazli v hrdle. Toľko k chladnokrvnému výsluchu, ktorý som plánovala. Už aj pomyslenie na Dimitriho spôsobilo, že som nedokázala pokračovať. Ako to len tej žene vysvetlím? To, že sledujem domnelú stopu muža, ktorého som milovala viac než čokoľvek na svete – muža, z ktorého je teraz strigoj a ktorého musím zabiť? Ešte aj teraz som si zreteľne vybavovala láskavý pohľad jeho hnedých očí a jeho dotyky. Dokážem vôbec urobiť to, kvôli čomu som preletela celý oceán?

Sústred' sa, Rose. Sústred' sa.

Dampírka sa ku mne znovu otočila. „Nestojí za to,“ vyhlásila, mylne si vysvetliac moje pohnútky. Nepochybne si myslela, že som len zamilovaná zúfalka, čo uháňa svojho frajera – čo som tak trochu aj bola. „Si primladá... ešte nie je neskoro, aby si sa tomu všetkému vyhla.“ Hoci sa tvárila ľahostajne, v hlase jej bolo poznať smútok. „Nalož so svojím životom nejako inak. Drž sa ďalej od toho mesta.“

„Vy viete, kde to je!“ zvolala som, príliš vytočená, aby som jej vysvetľovala, že tam nechcem ísť preto, aby som sa stala krvavou štetkou. „Prosím, musíte mi to prezradiť. Musím sa tam dostať!“

„Máte nejaký problém?“

Obe sme sa otočili a pozreli sa do drsnej tváre jedného zo strážcov. Dokelu. Aj keď tá dampírka nebola ich prioritou, dalo sa čakať, že si všimnú, keď ju niekto začne obťažovať. Strážca bol len o čosi starší odo mňa, tak som sa na neho milo usmiala.

Možno mi zo šiat nevyliezalo všetko tak ako tej druhej žene, ale bola som si vedomá toho, že krátka sukňa robí s mojimi nohami hotové divy. Tým nemôže odolať ani strážca! Hm, očividne môže. Jeho tvrdý pohľad bol dôkazom, že moje pôvaby na neho nezaberajú. Povedala som si však, že vyskúšam, či sa mi nepošťastí niečo vytiahnuť aspoň z neho.

„Pokúšam sa nájsť jedno mesto na Sibíri. Žijú tam dampíri. Poznáte ho?“

Ani nežmurkol. „Nie.“

Super. Obaja sa hrajú na tajnostkárov. „Dobre, tak možno ho pozná váš šéf?“ spýtala som sa placho, dúfajúc, že zniem ako nádejná krvavá štetka. Ak mi to neprezradia dampíri, hádam bude jeden z tých morojov zhovorčivejší. „Možno by uvítal spoločnosť a pohovoril by si so mnou.“

„On už má spoločnosť,“ prehodil strážca pokojne. „Ďalšiu nepotrebuje.“

Neprestávala som sa usmievať. „Ste si istý?“ zapriadla som. „Možno by sme sa ho mohli spýtať.“

„Nie,“ zdôraznil strážca. V tom jedinom slove bolo počuť rozkaz aj výzvu. *Hod' spiatočku*. Ten sa bez váhania vrhne na každého, koho vyhodnotí ako hrozbu pre svojho pána – dokonca aj na úbohú dampírku. Zvažovala som, či naliehať, ale rýchlo som sa rozhodla, že počúvnem to varovanie a stiahnem sa.

Nevzrušene som mykla plecom. „Jeho škoda.“

A bez ďalších slov som sa vrátila k svojmu stolu, akoby to odmietnutie vôbec nič neznamenalo. Po celý ten čas som však napäto zadržiavala dych v očakávaní, či ma ten strážca nevyvlečie z klubu za vlasy. Nestalo sa. Keď som si však brala kabát a kládla na stôl nejakú hotovosť, všimla som si, že ma veľmi pozorne sleduje chladným vypočítavým pohľadom.